

(CD-xx) ૦૧ - નથી જેને આદિ, યા તો નથી

નથી જેને આદિ, યા તો નથી અંત,
એવી જ્ઞાન-વાણી, હોય જ નીરૂપમ.

હવામાંનાં બાયકાં, સુખાભાસી હેરીયાં;
પકડવાથી હાથ નાવે, કીરણો ને લ્હેરીયાં;
પોતે જેમાં સુખ માન્યાં, મોહ તેમાં વેરીયાં;
ઈન્દ્રીય - પ્રત્યક્ષે, ભાવ - સ્પંદ - ઘેરીયાં.

ભાવ - તરંગો હીલોર્યાં સમુદ્રમ,
સંયોગી-અસરો ને જાણે ખુદ-અરૂપમ.

પકડદાવ છલના, મોહ-જૈન્ય મૂર્છના;
અનંત વાસનાઓ, આરોપીત કલ્પના;
ત્રેષણ ને કામનાઓ, આભાસિત વર્ગણા;
એના એ જ પરમાણું, એનાં એ જ દૈણાં.

જ્ઞાની મળે ત્યારે, તૂટે પ્રાકૃતિક-બંધ,
જનમો-મરણનો આવી જાય ભવ-અંત.

અ-ચેતનનાં ધ્યાન-લક્ષે, અ-શમ ઈચ્છાઝ્ઞી;
દીને રાત વીષ-ટપકે, પેટે માંહી લાહ્યાઝ્ઞી;
પ્રતીષ્ઠીત આત્માને, બાળી નાંખે ચિંતાઝ્ઞી;
અહમને જ શૂળ ભોકે, મમતાનો દાવાઝ્ઞી.

ઈર્ષા, અદેખાઈ, ભયાવહી દ્વેષ-તંત,
ચીત્ર-વીચીત્ર છે, પ્રાકૃતિક, મનો-ઢંઢ્ર.

પ્રતીષ્ઠીત આત્માની, આવરેલી શક્તિ;
અવળી વહે ત્યારે, પરભાવે વ્યષ્ટિ;
બળી રાખ થાવાનાં, તેવાં ખોખે મસતી;
ઘા માથે ઘા જ વાગે, વેદના જ ડંખતી.

જ્ઞાની જ અટકાવે, ખોખાનાં સ્પંદન,
ઝાઝું ન બોલ્યા, જૂઓ દાદા વર્તન.

અનંત રોગ-કાઢે, પ્રત્યક્ષ સતસંગ,
પરાપૂર્વ અ-પૂરવ અક્રમ અનુપમ.

